

другиятъ? Но какво го интересуваха тѣ двамата, когато той сега се виждаше окаянъ нещастникъ?

Логиката на потъмнѣлия му разумъ намираще изходъ само въ престѣпленieto.

Когато тръгнаха, още не знаеше какво ще направи. Не знаеше дори и защо побърза съ самото тръгване. Сега вече изъ пѣтя той реши: Тамъ, на завоя, близо до Д., кждето се открива една дълбока скалиста пропасть, той ще извърти кормилото въ пропастьта и — свършено.

Усмихна се самодоволно и успокоено, че най-после знаеше какво ще стане.

Караше съ голѣма бързина и я гледаше предъ себе си въ огледалцето, а тя сияеше отъ радостъ за близката среща, безъ да подозира какво я очакваше.

Колата летѣше изъ красивия пѣтъ, който се извиваше и изкачваше по планината. Свежиятъ планински въздухъ разведри уморената му мисль.

Тѣ приближаваха вече завоя, и когато бѣха стигнали до най-опасното мѣсто, точно кждето той бѣше намислилъ да изпълни своето решение, нѣщо стана съ него, той намали хода, изви силно кормилото, обърна колата по обратна посока. Тя го погледна учудена. Той ѝ се усмихна и каза:

— Да се върнемъ, азъ забравихъ, че тази вечеръ имамъ друга работа да върша, а утре ти сама ще отидешъ въ Д.

Колата пакъ пое своя бръзъ ходъ по гладкото шосе. Този пѣтъ задъ кормилото стоеше единъ спокоенъ човѣкъ, който се връщаше да поеме наново всѣкидневнитѣ си работи и да остави на живота да направи той самъ каквото трѣбва и каквото иска.